

A legtisztességesebb foglalkozás

(folytatás az első oldalról)

Az ügyvédek társadalmi mai összetársadalom alja. Ugyanis nem más a szerepe, mint a bűnpártolás, és ma már nem számít az a „regula” sem, amely megszabja az ügyvédnek, hogy a bűnpártolásban meddig mehet el. Nekik a pénz a fontos, és bár a gépészmérnök is ugyanannyi ideig jár egyetemre, mégis az ügyvéd gondolja magát, hogy neki mindent szabad és ő mindenható. (Persze itt is vannak kivételek, de ezek számára elenyésző!) A törvények e tárgykörben a gazdagoknak és a sikeres hazudozóknak kedvez. Fellebbezni ugyanis csak az tud, akinek van rá pénze. Mert fellebbezni egy aljas bírói döntés ellen csak ügyvéd fel-fogadásával lehet... hiszen demokrácia van, ahol mindenkinek egyenlő jogai... lehetnének – ha demokrácia volna...

Orvos, nővér egészségügy

A háziorvosok legtöbbször tisztességes, hiszen azért vállalja ezt a munkát, mert szereti az embereket. A kórházi és a magánrendelői egyedek azonban homlokegyenest ellenkező szemléletűek. A finoman említve „hálapénz” szinte kötelező. Ha nem adsz, megdöglesz. Nem gyorsan, mert orvosságot kapsz, de speciális ellátásban csak a boríték után részesülsz. Időpontot is csak úgy kapsz, ha valaki ajánl, vagy ha már fogásra is megfelelő összeg lapul a papírpukszában. S, hogy a gyógyszer ki tudod-e váltani, az senkit nem érdekel a

nagy emberközpontú demokráciában. Jellemző, hogy egy nemrégiben megtörtént esetben, egy kisgyermek betegségét – külföldi műtéttel – csak hatalmas összegért lehetett elvégezni. Az állam és az erre szakosodott alapítványok nem adtak rá pénzt. A műtét mindezek ellenére sikerült, mert egy ismerősöm – egy kurva – mélyen a pénztárcájába nyúlt és kifizette...

Boltos, vállalkozó, pap, fiánc...

A boltos hatalmas árrést tesz az árucikkekre, a dinnyét 8 forintért veszi a paraszttól, de 150-ért adja... a vállalkozó nem fizeti ki a munkásait, csal az adóból, nem jelenti be a dolgozóit, túldolgoztatja őket, és sem vasárnapot, sem ünnepet nem biztosít. Aki megbetegszik, az számolhat a kirúgással. A pap nem temet, ha nincs kifizetve a kepe legalább három évre visszamenőleg... (Igaz ez nem általános, de sajnos van – egyre több – ilyen is) és fiáncnak mindegy, hogy marad-e a behajtott adó után a gyerekeknek enni valóra, az öregeknek gyógyszerre, s hajléktalan lesz-e a rendszerváltás áldozatául esett, addig tisztességesen él és megélt család.

Bankok

A társadalom tönkretételében élenjáró aljas szervezetek. A bankok éppen úgy a kihalást segítik elő, mint az abortuszt a női agyakban természetessé alakító kommunista hatalom. Ugyanis nap mint nap halljuk a reklámokban, hogy milyen kölcsönöket vehetsz fel, milyen jó lesz neked, ha költözöl, ha házat, lakást ve-

szel. A rettenetes nehéz törlesztésről nem esik szó e reklámokban, ám, hogy fizetni tudja a hitelt az átvert kuncsaft, nem vállal gyereket... a nemzet így válik hajléktalanná, nincsteleenné... semmivé. Amit ma a bankok művelnek Európában - de főleg a volt kommunista országokban, ahol megvehető a politikusok, hiszen jellem és erkölcs, hazaszeretet és hazafiság ismerete nélkül nevelkedtek, az normális ésszel bűncselekmény sorozat. Maffia, amelyben az állam és az EU is főszereplő.



Az állam és az EU

Mindenhhez lehetőséget biztosít! Tehát amire rájöttem alapigazság: a kurva a társadalom egyetlen tisztességes tagja. Magát adja, nem a másét, nem lopja a pénzt, hanem sokszor keserves és gyomrot forgató munkával keresi meg, ha kell másokon segít, nem ámit, hanem de facto szolgáltat. Mivel munkája nem életmentő, azok fordulnak hozzá, akik megengedhetik maguknak. Viszont a kurva a kuncsaftot nem veri át, s a szolgáltatás után semmilyen ártó, lelki vagy testi sérülés, körülmény nem marad – a kuncsaftban.

Kár és fölösleges álszentként elítélni a kurvákat. Ugyanis legjobb esetben mindnyájan kurvák vagyunk. Azonban ez így nem igaz. Mindnyájunknál különbek a kurvák, mert nem hazudják magukat szűznek... mint a felsorolt példákban szereplők és a társadalom minden rétege.

„Modern és konzervatív...”

Interjú Habsburg Károllyal, a Habsburg-család új fejével

Habsburg Úr, hogy vett búcsút az édesapjától?

HABSBURG KÁROLY: Néhány éve, a balesete óta édesapám nem tudott már utazni, ami számára nagyon nehéz volt, mivel élete 95 évében nagyon sokat volt úton. Ezért a család annyi időt töltött vele, amennyit csak tudott. Akkor is, amikor élete a vége felé közeledett.

Hogy emlékezzünk Habsburg Otóra?

H.K.: Hihetetlen történelmi alappal született, de ugyanakkor nagyon modern személyiség volt, aki az újdonságok iránt is nagy érdeklődést tanúsított. Magánéletét és politikai életét is ez jellemezte.

Politikusként rendkívül konzervatív volt...

H.K.: Az értékekben konzervatív volt, de viselkedésben nem. Az ideológiája konzervatív, de a beállítottsága modern volt. Gondoljanak csak az európai fejlesztésekre, amelyeket a páneurópa-mozgalommal soron kívül elintézt.

Miben látja az ő legnagyobb politikai teljesítményét?

H.K.: Nagy céljainak egyike volt a vasfüggöny megszüntetése és Európa nagyobbá tétele. Erre szentelte az életét, amennyire ez lehetséges volt. Életének utolsó napjaiban nagyon sokat jelentett számára az, hogy Horvátország aláírta az Európai Unióhoz való csatlakozást.

Édesapja sokáig vezette a páneurópai mozgalmat és dolgozott az Európai Unió parlamentjének képviselőjeként. Halálával megszűnt a család politikai jelentősége is?

H.K.: Édesapám is csak 68 évesen került az európai parlamentbe. A politikai körülményekkel függ össze az a kérdés is, hogy milyen politikai funkciója van valakinek. A családtagjaim közül sokan ma is politikusként dolgoznak Európában. Az egyik lánytestvérem Svédországban képviselő, a másik grúz nagykövet Berlinben. A következő generáció is már elkötelezte magát édesapám politikai hagyatéka mellett. Ettől eltekintve a klasszikus politikai funkcióknak megvan az időbeni lefolyásuk.

Az Európai Parlamentből való kilépése óta Ön már nem aktív a politikában. Mit csinál Ön most tulajdonképpen?

H.K.: A Blue Shield (Kék pajzs) szervezet elnöke vagyok, amely a hágai egyezmény alapján a fegyveres konfliktusok esetén gondoskodik a kulturális javak védelméről. Legutóbb Egyiptomban és Líbiában, de Haitiban is sok tennivalóm volt.

Az Ön de facto foglalkozása azonban a családi örökség kezelése?

H.K.: Nem, ez nem kenyérkereső foglalkozás. Néhány média-vállalkozásban veszek részt Közép és Kelet-Európában.

Édesapja néhány évvel ezelőtt Önt nevezte ki családfőnek. Mit jelent ez?

H.K.: A család nagy és nemzetközi. Arról gondoskodom, hogy a családi összetartás sértetlen maradjon, bizonyos érdekek összekapcsolódjanak. Van tennivaló.

Ez a visszaadási kérdésekre is vonatkozik?

H.K.: Nem... abszolút nem.

Eljutottunk az elkerülhetetlenhez: eszébe jut néha, hogy Ön most császár is lehetne?

H.K.: Nem. Érzelmileg egyáltalán nem foglalkoztat. Rendkívül boldog vagyok, hogy élhetem az életem, és szabad vagyok. Nagyon jól tudom, hogy az uralkodói funkció elsősorban rendkívül nehéz teher. Teher, amit az embernek esetleg fel kell vennie. Azonban nem tekintem ezt kívánatosnak.

Ez az a kérdés, amit életében Önnek a legtöbbször tettek fel?

H.K.: Természetes, ha valaki hallja a családi nevet, akkor gyakran előfordul. Ezért mindig kihangsúlyozom: Nekem van egy másik életem is. Engem a humánus nemzetközi jog, a Blue Shield (Kék Pajzs) és a Páneurópai Mozgalom lényegesen jobban érdekel, mint a feltételezett történelmi szemléletmód.

Nem fárasztó egy kicsit Habsburgnak lenni?

H.K.: Nem. Talán a világ egy kicsit fekete-fehérebb, ha Habsburgnak hívják az embert. Természetesen sokan vannak, akiknek csak a név alapján van pozitív vagy negatív álláspontjuk. De ez mostanában jól kiegyenlítődött.

De könnyebben kapnak helyet egy étteremben?

H.K.: Étteremben kevésbé... Természetesen bizonyos ajtók kinyílnak, ha valakit Habsburgnak hívnak. Megtörténhet azonban az is, hogy magasabb büntetést kell fizetnie, ha túl gyorsan hajt. A világ, mint már mondtam, a Habsburgoknak egy kicsit fekete-fehérebb, kontúrósabb, mint másoknak. Nekem azonban ezt is nehéz megítélnem. Én soha nem voltam valaki más.

Miben különböznek a Habsburgok más osztrák állampolgártól?

H.K.: Ha valaki gyakorlatilag léptenyomon a saját családtörténetébe botlik, akkor az nagyon jellemzőjévé válik. Nem tudok anélkül átmenni Bécsen, hogy ne látnám valahol a családi címet. Természetesen ez egy speciális kapcsolatot alakít ki bennem is a történelemmel.

Édesapja szíve eltemetésének a rituáléját borzongatónak találják az emberek a történelmi háttér nélkül. Ez az ő kívánsága volt?

H.K.: Nem volt ez édesapám speciális kívánsága. Ez családi hagyomány. Édesapám azonban e döntésével hangsúlyozni kívánta a magyarokhoz való ragaszkodását, szeretetét, alapevetően pedig mindig büszkén vallott és vállalt magyarságát. Saját magát, a szívét ajánlotta fel és azt hiszem, ez egy nagyon szép bizonyíték.

Bocsásson meg – de mit mondanak a temetkezési vállalkozónak?

H.K.: Vannak patológusok, akik jól tudják. Ettől eltekintve

azt gondolom, hogy sokkal gyakrabban előfordul ilyen, mint gondolnánk. Nálunk ez egy ismert családi hagyomány.

A ceremónia a kapucinusok kriptája előtt lesz, ahol a halotakat csak a világi címek feladása után engedik be?

H.K.: Igen, ez így lesz.

Sokat találgattuk már, ki fog részt venni a bécsi temetésén.

H.K.: Természetesen hallottam erről ilyen-olyan kósza híreket, de nem szeretnék ebben állást foglalni. Édesapám kitűnő politikus volt, Közép és Kelet-Európa országaival való kapcsolatok nagyon fontosak voltak a számára. A társadalmi szempontok tehát nem élveznek prioritást.

Az nem lenne az ő személyével szemben igazságos.

A nemesség azonban már régóta inkább a látványosságokhoz tartozik, semmint a politikához.

H.K.: Itt ellent kell mondanom. Pont az édesapám volt egy tipikus ellenpélda. Biztosan senki nem tudja őt sem egyféle társadalmi osztályhoz, sem pedig a hagyományos nemességhez kötni. Ő egy külön kategória volt. Az volt az elve, hogy a politika az a hely, ahonnan a származásunknak megfelelően – vagy a származásunktól függetlenül szerezhetünk magunknak megbecsülést, a mai modern körülmények között is. A társadalmi rendet, amelyhez tartozunk a politikai tisztesség és erkölcs határozza meg.

Édesapja mit hagyott hátra Önnek?

H.K.: Remélem, mindenki megőrzi őt az emlékeiben, akinek királyi hercegként még valódi funkciója volt a Monarchiában és akinek a legnehezebb időkben végzett történelmi feladatát figyelembe kell venni, hogy harcolt azokért a népekért, akikkel történelmi kapcsolatban volt. Remélem, hogy édesapám a jövőben is ebben a fényben fogják látni.

Azt mondta, hogy édesapja 68 évesen lett az Európai Parlament tagja. Ön idén 50 éves. Néhány dologban azért még számíthatunk Önre?

H.K.: Mondjuk úgy: Nem hiszem, hogy a hagyományos nyugdíjkorhatár az én életemben – akárcsak édesapáméban – bármit is jelentene.

Amikor meghalt az édesapja minden gyermeke és még néhány unokája is ott volt mellette. Milyen volt az a pillanat?

H. K.: Örülök, hogy nem hirtelen halt meg. Így meg tudtuk oldani, hogy az egész család ott legyen, úgy mint édesanyánknál egy évvel ezelőtt. A halál kétségtelenül az egyik legintimebb pillanat az ember életében. Édesapánknál, akit rendkívül szerettem, akivel nagyon, nagyon sok időt töltöttem, akihez oly sok minden köt, ez a pillanat mindannyiunk számára csodálatos volt.

Édesapja egy interjúban mondta nekem: „A halált a szerető Isten határozza meg. Keresztényként ezen nem aggódom.” Gyakran imádkoznak ezekben a napokban?

Mindannyiunk katolikus nevelést kapott. Ennek ellenére ez számunkra nem nevelés kérdése, hanem meggyőződés. Egy olyan spirituális pillanatban, mint a halál, az ima teljesen természetes. A templomban is, ahol édesapám fel van ravatolva, állandóan, éjjel-nappal imádkozunk...

Forrás: Kleine Zeitung, Kurier
Fordította: Utassy Katalin és Stoffán György

(Lásd még a 11. oldal összeállítását!)

